

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie E. W. (1) od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 4 października 2013 r., stwierdzającej wyczerpanie przez E. W. (1) uprawnień do zasiłku chorobowego z dniem 1 kwietnia 2013 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne

Wnioskodawczyni E. W. była zatrudniona w Urzędzie Miasta w Ł. w ramach stosunku pracy.

W okresie pomiędzy 6 września 2012 r. do 18 sierpnia 2013 r. wnioskodawczyni była nieprzerwanie niezdolna do pracy i otrzymywała zwolnienia lekarskie. Poprzedni okres niezdolności do pracy zakończył się z dniem 14 sierpnia 2012 r. i nie został zaliczony do okresu rozpoczynającego się od 6 września 2012 r. Płatnik składek wliczył do jednego okresu zasiłkowego zwolnienia lekarskie udzielane od 6 września 2012 r. do 31 stycznia 2013 r. (148 dni), od 14 lutego 2013 r. do 28 lutego 2013 r. (15 dni), od 14 marca 2013 r. do 1 kwietnia 2013 r. (19 dni). Od dnia 2 kwietnia 2013 r. wstrzymał dalszą wypłatę zasiłku chorobowego, z uwagi na wyczerpanie 182 dni zasiłku chorobowego. Płatnik pominął okresy od 1 lutego 2013 r. do 13 lutego 2013 r. oraz od 1 marca 2013 r. do 13 marca 2013 r., bowiem organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku za w/w okresy, z powodu niestawienia się na badania kontrolne do lekarza orzecznika ZUS.

Prawomocnymi wyrokami z dnia 27 maja 2013 r. w sprawie XI U 287/13 oraz z dnia 28 sierpnia 2013 r. w sprawie XI U 952/13 przyznano wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2013 r. do 13 lutego 2013 r. oraz od dnia 1 marca 2013 r. do 13 marca 2013 r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 267 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Stosownie do treści art. 9 ust. 1 i 2 powołanej ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W ocenie Sądu Rejonowego, poczynwszy od 6 września 2012 r. do 18 sierpnia 2013 r. wnioskodawczyni była nieprzerwanie niezdolna do pracy. Istotnie zaskarżona decyzja błędnie wskazuje datę wyczerpania okresu zasiłkowego. Z uwagi na przyznanie prawa do zasiłku w okresie od 1 do 13 lutego 2013 r. oraz od 1 do 13 marca 2013 r., tj. łącznie 26 dni, okres zasiłkowy został wyczerpany o 26 dni wcześniej niż wskazał to ZUS w zaskarżonej decyzji. Okoliczność ta nie ma jednak wpływu na rozstrzygnięcie sprawy i nie uzasadnia przyznania prawa do zasiłku chorobowego od dnia 5 kwietnia 2013 r. Nie ma znaczenia okoliczność, że od tego dnia wystąpiła u wnioskodawczyni inna choroba, bowiem nie poprzedzał jej okres odzyskania zdolności do pracy. Z bezspornego stanu faktycznego wynika, że wnioskodawczyni otrzymała zwolnienie lekarskie na okres od 14 marca do 4 kwietnia 2013 r. oraz od 26 marca do 15 kwietnia 2013 r.

Odnosząc się do zarzutu braku znajomości zasad wypłaty zasiłku chorobowego przez wnioskodawczynię, w szczególności braku wiedzy o potrzebie uzyskania przerwy pomiędzy okresami niezdolności do pracy celem

otwarcia nowego okresu zasiłkowego, Sąd I instancji wskazał, że zasady udzielania zwolnień lekarskich reguluje Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 lipca 1999 r. (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz.299) w sprawie szczegółowych zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, wzoru zaświadczenia lekarskiego i zaświadczenia lekarskiego wydanego w wyniku kontroli lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści par. 2 oraz 3 powyższego Rozporządzenia zaświadczenie lekarskie wystawia lekarz, lekarz dentyista, starszy felczer lub felczer prowadzący leczenie, na okres, w którym ubezpieczony ze względu na stan zdrowia powinien powstrzymać się od pracy, jednak nie dłuższy niż do dnia, w którym niezbędne jest przeprowadzenie ponownego badania stanu zdrowia ubezpieczonego. Zaświadczenie lekarskie wystawia się na okres od dnia, w którym przeprowadzono badanie, lub od dnia bezpośrednio następującego po dniu badania. Zaświadczenie lekarskie może być wystawione na okres rozpoczynający się po dniu badania, nie później jednak niż czwartego dnia po dniu badania, jeżeli:

- 1) bezpośrednio po dniu badania przypadają dni wolne od pracy,
- 2) badanie jest przeprowadzane w okresie wcześniej orzeczonej niezdolności do pracy.

Zaświadczenie lekarskie może być wystawione na okres nie dłuższy niż 3 dni poprzedzające dzień, w którym przeprowadzono badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że ubezpieczony w tym okresie niewątpliwie był niezdolny do pracy. Zaświadczenie lekarskie może być wystawione przez lekarza psychiatrę na okres wcześniejszy niż określony w ust. 2, w razie stwierdzenia lub podejrzenia zaburzeń psychicznych ograniczających zdolność ubezpieczonego do oceny własnego postępowania.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powyższe zasady nie przewidują udzielania zwolnienia lekarskiego od daty, która umożliwi ubezpieczonemu otwarcie nowego okresu zasiłkowego.

W związku z powyższym wniesione odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ §1 k. p. .c. oddalił.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, iż Sąd bezpodstawnie nie uwzględnił 3 dniowej przerwy między zakończonym okresem zasiłkowym z powodu jednego schorzenia w dniu 1.04.2013 r., a powstałym nowym schorzeniem nie będącym kontynuacją poprzednich, którego płatność zwolnienia wymagalna była po tej przerwie w nowym okresie zasiłkowym od 5 kwietnia 2013 r. Apelująca wskazała, iż nie wypłacenie zasiłku z poprzedniego zwolnienia za dni 2-3-4.04.2013 r. stanowi przerwę 3 dni w liczeniu dni zasiłkowych.

Z uwagi na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawczyni jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Na wstępie odnieść należy się jednak do wniosku apelującej o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 28 sierpnia 2014 r. poprzedzającej wydanie niniejszego rozstrzygnięcia. Powyższe wpływa bowiem na ocenę możliwości strony obrony jej praw w procesie przed Sądem II instancji.

Podkreślenia wymaga, że do akt sprawy wpłynął wniosek wnioskodawczyni o odroczenie przedmiotowego posiedzenia ze wskazaniem, że apelująca jest chora. Jednocześnie do wniosku załączono zaświadczenie lekarskie od lekarza sądowego usprawiedliwiające brak możliwości uczestnictwa wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 23 lipca 2014 r.

Zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Za przeszkodę, której nie można przewyciężyć należy uznać chorobę strony uniemożliwiającą stawienie się w sądzie. Należy jednak pamiętać, że według art. 214¹ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby strony wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. (wyrok s.apel. w Białymstoku z 26-02-2014 I ACa 763/13 LEX nr 1444708).

Jak wynika z powyższego wnioskodawczyni swojego niestawiennictwa tłumaczonego chorobą należycie nie usprawiedliwiła. Co prawda przedstawiła zaświadczenie od lekarza sądowego, jednakże dotyczące innego dnia niż dzień, na który wyznaczono rozprawę apelacyjną. Z tych też względów, w ocenie Sądu Okręgowego, brak było podstaw do uznania, że stan zdrowia apelującej uniemożliwił jej stawiennictwo na wskazanym posiedzeniu. Z tych też względów jej wnioszek o odroczenie terminu rozprawy oparty na tej właśnie przyczynie podlegał oddaleniu.

Przechodząc do meritum wskazać należy, iż spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa E. W. (1) do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 kwietnia 2013 do 18 sierpnia 2013 roku.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy sporny okres niezdolności do pracy wnioskodawczyni spowodowany inną chorobą niż poprzednie niezdolności do pracy, z uwagi na przerwę w wypłacie zasiłku chorobowego w dniach 2-4 kwietnia 2013 r. winien zostać wliczony do jednego okresu zasiłkowego czy też nie, a w konsekwencji do stwierdzenia czy ubezpieczonej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w tym okresie.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 Ustawy).

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przyjąć jak chce skarżąca, iż w okresie od 2 do 4 września 2013 r., z uwagi na przerwę w wypłacie zasiłku chorobowego powstała przerwa między zakończonym okresem zasiłkowym z powodu jednego schorzenia w dniu 1.04.2013 r., a powstałym nowym schorzeniem nie będącym kontynuacją poprzednich.

Odnosząc się do powyższego zauważyć należy, iż wnioskodawczyni błędnie utożsamia pojęcie przerwy w okresie zasiłkowym z przerwą w wypłacie zasiłku chorobowego. Mając na uwadze treść powyżej cytowanych przepisów kategorycznie stwierdzić należy, iż na okres zasiłkowy składają się okresy niezdolności do pracy, a nie stricte okresy, za które przysługuje zasiłek chorobowy. Bezwzględnie nie są to pojęcia analogiczne, choć niewątpliwie zasiłek chorobowy przysługuje za okres niezdolności do pracy. Można być bowiem niezdolnym do pracy, a mimo to nie otrzymywać wskazanego świadczenia. Wobec tego przerwa w okresie wypłaty zasiłku nie oznacza, iż z chwilą wstrzymania wypłaty przedmiotowego świadczenia osoba je pobierająca odzyskała zdolność do pracy. Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym; (uchwała SN 02-09-2009 II UZP 7/09 OSNP 2010/7-8/93). Tym samym wobec jedynie wstrzymania prawa do zasiłku chorobowego brak podstaw do stwierdzenia przerwy w okresie zasiłkowym.

Na gruncie rozpoznawanego przypadku wnioskodawczynie w okresie pomiędzy 6 września 2012 r. do 18 sierpnia 2013 r. była nieprzerwanie niezdolna do pracy. Od dnia 2 kwietnia 2013 r. organ rentowy wstrzymał dalszą wypłatę zasiłku chorobowego z uwagi na wyczerpanie 182 dni zasiłku chorobowego. Jednak w dniach 2- 4 kwietnia 2013 r. wnioskodawczynie była nadal niezdolna do pracy. Za ten okres miała wystawione zwolnienie lekarskie (zwolnienie na okres od 14 marca do 4 kwietnia 2013 r. oraz od 26 marca do 15 kwietnia 2013 r.). Wbrew twierdzeniom apelacji brak więc podstaw do stwierdzenia, iż nastąpiła przerwa w okresie zasiłkowym, a w związku z niezdolnością do pracy wnioskodawczynie od dnia 5 kwietnia 2013 r. spowodowaną inną chorobą, była ona uprawniona do zasiłku chorobowego. Wnioskodawczynie z uwagi na różne schorzenia, zdolności do pracy w ogóle nie odzyskała. Wobec tego okresy wszystkich ciągłych zwolnień lekarskich – nieprzerwanych niezdolności do pracy, słusznie zostały wliczone do jednego okresu zasiłkowego. Natomiast z uwagi na jego wyczerpanie brak było podstaw do przyznania wnioskodawczynie prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację skarżącej jako bezzasadną.